

טור' עמר דוד

4348381

בן יהודית וצ'ארלס

נולד ב- ב' סיוון תשכ"ז 10.6.1967

התגייס לצה"ל ב- 18.8.1985

שרת בגדוד "ניצני הגולן" (בא"ח 1)

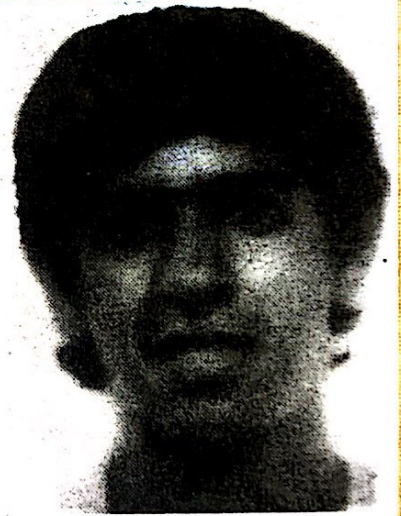
נפל ב- ח' תשרי תשמ"ו 23.9.1985

בעת מילוי תפקידו.

עמר, דוד (דודו)

בן יהודית וצ'ארלס. נולד ביום ב' בסיוון תשכ"ז (10.6.1967) בתל אביב. דוד למד בבית-הספר היסודי 'רמת חן' ברמת גן ובבית-הספר התיכון 'אורט' רמת גן. בשלהי חודש אוגוסט 1985 גויס דוד לשירות חובה בצה"ל ולבקשתו הוצב בחטיבת גולני. דוד היה בן יחיד להוריו ולא היה חייב בשירות ביחידה קרבית, אך הוא עמד בתקיפות על זכותו לשרת במסלול קרבי. הוא יצא לטירונות במסגרת חטיבת גולני ולדברי מפקדיו וחבריו,

הוא השתלב במחלקה, התחבב על חבריו ומפקדיו העריכוהו מאוד. ביום ח' בתשרי תשמ"ו (23.9.1985) נפל דוד בעת שירותו. הוא הובא למנוחת עולמים בבית-העלמין הצבאי בחולון. הותיר אחריו הורים. במכתב תנחומים למשפחה השכולה, כתב מפקד היחידה: "במסע ההשבעה, הלך איתנו דוד אל הכותל המערבי ושם נשבע לקבל עליו עול הגנת המדינה ושמירת חוקותיה... דוד בלט בהתנהגותו השקטה ובנעם הליכותיו".

חטיבת גולני במלחמת לבנון (1982-1985)

במבצע "שלום הגליל" (יוני-ספטמבר 1982) היו לחטיבת גולני 46 חללים, אך המלחמה לא תמה. במשך שלוש שנים נוספות, מסתיו 1982 ועד קיץ 1985, נטלו חיילי החטיבה חלק ב"מלחמת לבנון" ובתהליך הפינוי הממושך והאיטי מדרום לבנון. תחת פיקודם של אל"מ עמנואל הרט (1982-1984) ואל"מ צבי פולג (1984-1986) ניתלו חיילי גולני מאבק עיקש ועקוב מדם ב"טרור הפלסטיני" מחד גיסא וב"טרור השיעי" מאידך גיסא. היתה זו תקופה קשה של פעילות מבצעית, פעולות בטי"ש ומוע, שגרת כוננות גבוהה ו"אצבע על ההדק", כאשר "ילדי ה'אר.פי.ג'י" ו"מטעני-הצד" ו"מכוונות התופת" גבו מחיר דמים יקר מכוחות צה"ל בדרום לבנון. יחד עם חיילי צה"ל האחרים נסוגו חיילי גולני תחילה ל"קו האנלי" והחזיקו בו, ואחר כך ל"קו הזהרני" והחזיקו בו, ולבסוף חזרו בתחושת הקלה ל"קו גבול הצפון" ו"לרצועת הבטחון" שהוקמה מצפון לו.

יחד עם חיילי צה"ל האחרים יצאו ל"חופשת-מולדת" במשאית "ספארי" או בדרך האוויר, במסוקים למנחת מיוחדת שהוקם ליד מפקדת המחנה ב"מחנה שרגא". תוך כדי מאבק יומיומי מתיש במשך שלוש שנים (1982-1985), המשיכו חיילי החטיבה להתאמן והצליחו לשמור על רמה מבצעית, משמעת וגאווה-יחידה גבוהים במיוחד.

אל אלוהי אמהות !
מה ידעת אתה על פחד בלב
בצאת הבנים אלי-קרב עם אויב ?

אל אלוהי אמהות !
לו שקעו עיניך בבאר-הזמעות.
לו לבך מבשר ומדם,
כליבו של אדם, יאזין אל קולה
של האם - -

אל אלוהי אמהות הזומם.

כשאמרו שהוא מת,
לא האמנו שזו אמת.
כשסיפרו שהוא כבר לא חי,
רק שאלנו איך ומתי.
ורק כשצעדנו ליד ארונו,
חשנו באבדנו.

גם אחרי שהוא נקבר,
עוד לא קלטנו שזה נגמר.
יותר הוא לא יבוא הביתה בחופשה,
יותר לא נכיר חברה.
שוב לא יחייך חיוך מוכר ורחב,
יותר לא ממנו מכתב.

יום אחרי יום עובר
והוא כבר לא חוזר,
ואין מה לעשות
אי אפשר להתווכח עם עובדות.

בחוץ החיים נמשכים כסידורם
והוא, מעבר לגדר קבור בין כולם.
לפעמים התקווה נשארת,
אולי נשמע את נקישתו המוכרת,
אולי יכנס מבעד לדלת,
לבוש בחולצה תכלת
מחייך את חיוכו המוכר הגדול
שואל, למה עצוב הכל ?

שוב יחזרו החיים לסידורם
ונחייך כל יום כך סתם.
אבל לא,
המציאות אינה כזו.

אנו לא יכולים לבחור,
והוא כבר לא יחזור.

הראית איזה יופי
שרעז ברוח סתיו
שדה זהב צעק באפל
והדליק נרות חצב.

הראית איזה אדם
שצעק למרחקים
שדה דמים היה שם קודם
ועכשיו הוא שדה פרגים.

אל תקטוף נערי, אל תקטוף
יש פרחים שבני חלוף
יש פרחים שעד אינסוף
ושארים במנגינה.

הראית מה השחיר שם
שדה קוצים הוא נערי
שהיה עזוב בקיץ
ועכשיו הוא שדה חריש.

הראית מה הלובן
נערי, זה שדה בוכים
דמעותיו הפכו לאבן
אבניו בכו פרחים.

אל תקטוף נערי
יש פרחים שבני חלוף
יש פרחים שעד יתקטוף
נשאים.